

ΚΩΔΙΚΟΣ ΕΝΤΥΠΟΥ 21 - 0122

«Οὐκ ἀρνησάμεθά σε Φίλη Ὁρθοδοξία...»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ» (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

ΙΔΡΥΤΗΣ ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΠΟΡΙΔΗΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2025, ΕΤΟΣ 75^{ΟΝ}, ΑΡ. ΦΥΛ. 1048 ΑΘΗΝΑΙ (Τ.Κ. 106 82), ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 (Γ' ΟΡΟΦΟΣ)

*Ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Ἱεροθέου ὁ Ἐπέτειος Ἐνθρονίσεως τοῦ
Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας κ. Καλλινίκου.*

Είναι οί ὅροι «Χριστιανός» καί «Ὁρθόδοξος» ἀκριβεῖς εἰς τοὺς χρόνους μας;

Αρχιεπισκόπου ΑΒΕΡΚΙΟΥ († 1976)

Συρακουσῶν καὶ Τριᾶδος τῆς Ῥωσικῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας Διασπορᾶς

ΜΕΧΡΙ πρό τινος, αἱ ἔννοιαι καὶ οἱ ὅροι «Χριστιανός» καὶ «Ὁρθόδοξος» ἦσαν ἀναμφισβήτητοι καὶ σημαίνοντες. Τώρα, ἐν τούτοις, ζῶμεν εἰς χρόνους τόσο δεινούς, τόσο πεπληρωμένους ψεύδους καὶ ἀπάτης, ὅπου τοιαῦται ἔννοιαι καὶ τοιοῦτοι ὅροι δὲν μεταδίδουν πλέον κάτι τὸ σημαντικό, ὅταν χρησιμοποιῶνται ἄνευ περαιτέρω διευκρινίσεως. Δὲν ἀντανακλοῦν τὴν οὐσίαν τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἔχουν γίνεαι μᾶλλον ἐτικέττες καὶ ἐξαπατοῦν.

Πολλοὶ κοινωνία καὶ ὁργανισμοὶ εἰς τὰς ἡμέρας μας αὐτο-αποκαλοῦνται «Χριστιανικοί», ἂν καὶ δὲν ὑπάρχῃ τίποτε τὸ Χριστιανικὸν εἰς αὐτούς, ἐφ' ὅσον ἀπορρίπτουν τὸ πρωταρχικὸν δόγμα τοῦ Χριστιανισμοῦ: τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως πράττουν ἀρκεταὶ ἐκ τῶν πολὺ προσφάτων σεκτῶν, εἰς τὰς ὁποίας τὸ καθ' αὐτὸ πνεῦμα τοῦ γνησίου Χριστιανισμοῦ, τὸ ὁποῖον προκύπτει τόσο φυσιολογικῶς καὶ τόσο ἀβιάστως ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Εὐαγγελίου, εἶναι ἐν πολλοῖς σχεδὸν ξένον.

Εσχάτως, ὁ ὅρος «Ὁρθόδοξος» ἔχει ἐπίσης παύσει εἰς μεγάλον βαθμὸν νὰ ἐκφράζῃ αὐτὸ πὺν σημαίνει, διότι ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι, ἐνῶ εἰς τὴν πραγματικότητα ἔχουν ἀποστατήσῃ ἀπὸ τὴν γνησίαν Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔχουν γίνεαι προδόται τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦν νὰ αὐτοαποκαλῶνται «Ὁρθόδοξοι».

Τοιοῦτοι ἀκριβῶς εἶναι ὅλοι οἱ καινοτόμοι, οἱ ὁποῖοι ἀπορρίπτουν τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅλοι ἐκεῖνοι πὺν ἀκολουθοῦν τὸ κατωφερὲς μονοπάτι τῶν ἀμοιβαίων σχέσεων μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι προπαγανδίζουν διὰ κοινὴν προσευχήν, ἀκόμη καὶ διὰ λειτουργικὴν κοινωνίαν μὲ ἐκείνους πὺν δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν ἁγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τοιοῦτοι ἀκριβῶς εἶναι οἱ «ἀνακαινισταί» (τὸ ὄνομα τῶν μελῶν τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας» ἐντὸς τῆς Ῥωσίας, οἱ ὁποῖοι καθωδηγοῦντο ὑπὸ τῶν Μπολσεβίκων τοῦ 1920), καὶ οἱ σύγχρονοι «νεο-ἀνακαινισταί», οἱ «νεο-ορθόδοξοι», (ὅπως μερικοὶ ἐξ αὐτῶν αὐτοχαρακτηρίζονται), οἱ ὁποῖοι φωνασκοῦν περὶ τοῦ πόσον οὐσιαστικὸν εἶναι νὰ «ἀνανεωθῇ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία»· ἐπίσης ὁμιλοῦν περὶ πολλῶν εἰδῶν «μεταρρυθμίσεων εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν», ἡ ὁποία δῆθεν ἔχει περιέλθει εἰς «ἀπολίθωσιν» καὶ εἶναι «ἐτοιμοθάνατος».

Αὐτοὶ κοσκινίζουν τοιαῦτα πράγματα, ἀντὶ νὰ

συγκεντρώσουν τὴν προσοχὴν τῶν προσευχητικῶς ἐπάνω εἰς τὴν ἀληθῶς οὐσιαστικὴν ἀνανέωσιν τῶν ψυχῶν τῶν καὶ τὴν ἐκ θεμελίων ἀνακαινίσιν τῆς ἀμαρτωλῆς τῶν φύσεως ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας. Αὐτοὶ ἐπιμόνως προκηρύσσουν ἔνωσιν μὲ αἰρετικούς, μὴ Ὁρθόδοξους, ἀκόμη καὶ μὴ Χριστιανούς. Προκηρύσσουν τὴν «ἔνωσιν τῶν πάντων», ἀλλὰ δίχως τὴν ἐνότητά τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία κάμνει μία τοιαύτην ἔνωσιν δυνατήν.

Τοιοῦτοι, παραδείγματος χάριν, εἶναι εἰς τὰς ἡμέρας μας οἱ Οἰκουμενικοὶ Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ παρελθὸν ἀνεγνώρισαν τὴν «Ζώσαν Ἐκκλησίαν» εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ῥωσίαν ὡς νόμιμον καὶ τώρα ἀναγνωρίζουν τὸν Πάπαν τῆς Ῥώμης, ὡς τὴν «κεφαλὴν ὁλοκλήρου τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας», καὶ ἀκόμη ἀποδέχονται τοὺς Παπικοὺς Λατίνους εἰς τὴν ἁγίαν Κοινωνίαν, δίχως τὴν προτέραν ἔνταξιν αὐτῶν εἰς τὴν ἁγίαν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Τοιοῦτοι εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐμπράκτως συμμετέχουν εἰς τὴν οὕτω καλουμένην Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται τόσο κραυγαλέως νὰ δημιουργήσῃ ἓν εἶδος ψευδο-εκκλησίας, ἀπαρτιζομένης ἀπὸ ὅλας τὰς Ὁμολογίας πὺν ὑφίστανται αὐτὴν τὴν στιγμήν.

Τοιοῦτοι ἐπίσης εἶναι πολλοὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι πλήρως πιστοὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ εἰς τὴν ἁγίαν Του Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ ὑπηρετοῦν τοὺς ἀχρείους ἐχθροὺς Αὐτοῦ ἢ τοὺς εὐαρεστοῦν μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπον, βοηθοῦντες αὐτοὺς νὰ πραγματοποιήσουν τοὺς ἀντιχριστιανικοὺς σκοποὺς αὐτῶν εἰς ἓνα κόσμον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ποῖος θὰ τολμήσῃ νὰ μᾶς ἀρνηθῇ τὸ νόμιμον δικαίωμά μας νὰ μὴ ἀναγνωρίζωμεν τοιοῦτους ἀνθρώπους ὡς Ὁρθόδοξους, ἀκόμη καὶ ἂν αὐτοὶ ἤμπορεῖ νὰ ἐμμένουν εἰς τὴν χρῆσιν αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, φέροντες ποικίλους ὑψηλοὺς βαθμοὺς καὶ τίτλους;

Απὸ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν γνωρίζομεν, ὅτι δὲν ὑπῆρξαν ὀλίγοι αἰρετικοὶ ἢ ἀκόμη καὶ αἰρεσιάρχαι ὑψηλῶν βαθμῶν (ιερωσύνης), οἱ ὁποῖοι κατεδικάσθησαν ἐπισήμως ἀπὸ τὴν (Ὁρθόδοξον)

Καθολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὰς θέσεις των.

Ἀλλὰ τί παρατηροῦμεν σήμερον;

Αὐτὴ, δυστυχῶς, εἶναι μία ἐποχὴ ἀπεριορίστων παραχωρήσεων καὶ πονηρῶν συναλλαγῶν, ὅπου ἀκόμη καὶ αἱ πλέον σκανδαλώδεις αἰρετικαὶ πράξεις ἢ δηλώσεις δὲν ἐνοχλοῦν κανένα.

Πολὺ ὀλίγοι ἀντιδρῶν ὅπως θὰ ἔπρεπε εἰς αὐτὴν τὴν ἀνοικτὴν ἀποστασίαν ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ ὅσον διὰ τὴν καταδίκην αὐτῶν τῶν νεοφανῶν αἰρετικῶν καὶ ἀποστατῶν, οὔτε κἀν νὰ τὸ σκεφθῇ κανεὶς.

Σήμερον τὸ πᾶν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς πάντας καὶ τίποτε δὲν ἀπαγορεύεται εἰς κανένα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς περιπτώσεις ὅπου κάποιος θίγεται προσωπικῶς, δυσχεστεῖται καὶ προσβάλλεται, καθὼς αἱ ἀνοησίαι αὐτῶν (τῶν Οἰκουμενιστῶν) φανεροῦνται δημοσίως.

Ὡ, εἰς αὐτὰς τὰς περιπτώσεις κάτι τέτοιον εἶναι ἀσυγχώρητον!

Αμέσως ἀπειλαὶ κάμνουν τὴν ἐμφάνισίν των, βασιζόμεναι εἰς ἐκεῖνους τοὺς λησμονημένους ἱερούς Κανόνας, οἱ ὅποιοι εἰς πᾶσαν ἄλλην περίπτωσιν θεωροῦνται «πεπαλαιωμένοι, ἀσυγχρόνιστοι καὶ μὴ ἀποδεκτοὶ» εἰς τοὺς προχωρημένους, προοδευτικούς καιρούς μας!

Αὐτὸ εἶναι τὸ εἶδος τῆς ἠθικῆς ἀποσυνθέσεως, τῆς πραγματικῆς πνευματικῆς τερατωδίας, τὴν ὁποίαν ἀντιμετωπίζομεν.

Ἡ ἀλήθεια προθύμως ἀγνοεῖται καὶ ἀναιδῶς παραμερίζεται, καθὼς ὁ διάβολος, μὲ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν, ἐορτάζει τὴν θριαμβευτικὴν του νίκη καὶ χαιρεκάκως περιγελᾷ τὴν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐκτοπίσει καὶ ποδοπατήσει.

Εἶναι δυνατόν νὰ συμφιλώσῃ κανεὶς τὴν συνείδησίν του μὲ αὐτὴν τὴν σύγχρονον κατάστασιν; Ἦμπορεῖ νὰ κλείσῃ κάποιος τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ ψεῦδη καὶ νὰ διάγῃ ἡρέμως, ὡσὰν νὰ μὴ βλέπῃ τίποτε λανθασμένον; Μόνον ἄτομα, τῶν ὁποίων αἱ συνειδήσεις ἐπωρώθησαν ἢ πλήρως ἐχάθησαν, ἢμποροῦν νὰ πράξουν οὕτω.

Ἰδού διατὶ εἶναι περισσότερο ἀπὸ παράξενον νὰ ἀκούῃ κανεὶς μερικούς, πού φαντάζονται ὅτι εἶναι ὀρθόδοξοι, νὰ ἀποκαλοῦν τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Διασποράς: «Παλαιόπιστον», «σχισματικήν», «ὀπισθοδρομικήν», «μυστικίζουσιν» καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀπλῶς ἐπειδὴ ἡμεῖς δὲν συμπορευόμεθα μὲ αὐτοὺς τοὺς καιροὺς καὶ δὲν τολμῶμεν νὰ παρεκκλίνωμεν εἰς τίποτε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν γνησίαν διδασκαλίαν τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας, θεωροῦντες ἐπομένως ὡς ὑποχρέωσιν τῆς συνειδήσεώς μας νὰ καταδικάσωμεν αὐτὸ τὸ καθαρόν καὶ ἀπροκάλυπτον κακὸν τῆς συγχρόνου ζωῆς, πού ἔχει ἤδη διεισδύσει ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν πραγματικότητα, δὲν εἴμεθα ἡμεῖς σχι-

σματικοί, ἀλλὰ ὅλοι ἐκεῖνοι πού ἀκολουθοῦν τὸ πνεῦμα αὐτῶν τῶν καιρῶν καὶ οἱ ὅποιοι μὲ τὰς πράξεις των αὐτὰς ἀποκόπτονται ἀπὸ τὴν Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀποστατοῦντες ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν, ἀπὸ τὴν Πίστιν τῶν Πατέρων, τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ἢ ὁποία ἐστήριξε τὴν οἰκουμένην...

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ φανερῶς κατακρημνίζονται εἰς τὴν ἀποστασίαν, ἐντὸς τῆς ὀλεθρίας ἀβύσσου, μαζὶ μὲ ὅλον τὸν σύγχρονον κόσμον, ἐνταφιαζόμενοι εἰς τὴν ἀπομάκρυνσίν των ἀπὸ τὸν ζωοποιὸν Θεόν.

Ἔχετε ἀκούσει τοὺς ἐμπνευσμένους θεῖους λόγους τῶν Ἀποστόλων, σεῖς νεωτερισταί, πού ἀπειρῶσθε νὰ παραμορφώσετε τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ ὅποιοι τόσον προθύμως καὶ μὲ τοιοῦτον ζήλον συσχηματίζεσθε μὲ τὸν κόσμον αὐτόν, ὅσον πονηρὸν καὶ ἑλκυστικὸν καὶ ἂν εἶναι αὐτό;

Δεχόμεθα προθύμως τὴν κατηγορίαν σας, ὅτι εἴμεθα «παλαιόπιστοι», θεωροῦντες αὐτὸ τιμὴν εἰς τὴν παραδοσιακότητά μας· ἀλλὰ πῶς ἡ χριστιανικὴ σας συνείδησις συμορφώνεται μὲ τὰς καινοτομίας σας, αἱ ὁποῖαι ἀνατρέπουν οὐσιαστικῶς τὴν ἀρχαίαν γνησίαν πίστιν καὶ τὴν ἀκαινοτόμητον Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ;

Ὁ Ἀπόστολος δὲν προειδοποίησεν ὅλους τοὺς Χριστιανούς: «Καὶ μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφούσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ἡμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον» (Ρωμ. ιβ' 2) ;

Εἴμεθα «παλαιόπιστοι», ἀλλὰ ὄχι σχισματικοί, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡμεῖς δὲν ἔχομεν ἀποκοπὴν ἀπὸ τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Εἴμεθα ἡνωμένοι μὲ τὴν Κεφαλὴν μας, μὲ τὸν Σωτῆρα Χριστόν, μὲ τοὺς ἀγίους Τοῦ Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους, μὲ τοὺς Ἀποστολικούς Πατέρας, μὲ τοὺς μεγάλους Πατέρας καὶ Διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας καὶ μὲ τοὺς μεγάλους Φωστῆρας καὶ στύλους τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας τῆς Πατρίδος μας, τῆς ἀγίας Ρωσίας.

Ἀλλὰ σεῖς εἰσθε ἡνωμένοι μὲ κάποιους καινοτόμους, αὐτοδιοριζομένους διδασκάλους, τοὺς ὁποίους διαφημίζετε ὅπουδήποτε τόσον ἀνόμως καὶ ἐπιμόνως, ὑποτιμῶντες καὶ κατὰ καιροὺς τολμῶντες ἀκόμη καὶ νὰ ἀσκῆτε κριτικὴν τῶν γνησίων φωστήρων τῆς ἀγίας Ἐκκλησίας μας, οἱ ὅποιοι ἔχουν δοξασθῇ εἰς τοὺς ἀσκητικούς ἀγῶνας τῆς εὐσεβείας καὶ θαυματουργοῦν διὰ μέσου τῆς δισχιλιετοῦς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ποῖος ἀπὸ ἡμᾶς εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα σχισματικός; Ὅπως δὲν εἶναι ἐκεῖνοι (οἱ ὅποιοι παραμένουν) εἰς τὸ πνεῦμα τῆς παραδοσιακῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλ' ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀποστατήσῃ ἀπὸ τὴν γνησίαν πίστιν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀπέρριψαν τὸ γνήσιον πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς εὐσεβείας, ἀκόμη καὶ

ἂν ὅλοι οἱ σύγχρονοι Πατριάρχαι, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀλλάξει τὴν παραδοθεῖσαν Πατερικὴν Ὁρθόδοξιν, εἶναι μὲ τὸ μέρος τῶν δευτέρων, ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ πλειονότης τῶν συγχρόνων καλουμένων Χριστιανῶν.

Πράγματι, ὁ Σωτὴρ Χριστὸς δὲν ὑπεσχέθη αἰώνιον σωτηρίαν εἰς τὴν πλειοψηφίαν, ἀλλ' ἐντελῶς τὸ ἀντίθετον· ὑπεσχέθη αὐτὴν εἰς τὸ «μικρὸν ποίμνιον» Του, τὸ ὁποῖον θὰ παραμείνῃ πιστὸν εἰς Αὐτὸν ἕως τέλους, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Ἐνδόξου καὶ Φοβερᾶς Δευτέρας Παρουσίας Του, ὅταν θὰ ἔλθῃ «κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς».

«Μὴ φοβοῦ τὸ μικρὸν ποίμνιον», εἶπε, θέτων πρὸ τῶν νοερῶν ὀφθαλμῶν μας τὴν φοβερὰν εἰκόνα τῶν ἐσχάτων καιρῶν τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τοῦ διωγμοῦ τῆς Πίστεως, «ὅτι εὐδόκησεν ὁ Πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν» (Λουκ. ιβ' 32).

Ἴδου διατὶ ὅλα ὅσα ἔχομεν προαναφέρει μᾶς ὥθουν εἰς τὸ νὰ ἐπανεξετάσωμεν τὴν ὁρολογίαν ποὺ εἶναι παραδεκτὴ κατὰ τὸ παρόν. Εἶναι ἀνεπαρκὲς εἰς τοὺς καιροὺς μας νὰ λέγῃς μόνον «Χριστιανός»· τώρα εἶναι ἀναγκαῖον νὰ λέγῃς «γνήσιος Χριστιανός». Ὁμοίως εἶναι ἀνεπαρκὲς νὰ λέγῃς «Ὁρθόδοξος»· εἶναι οὐσιαστικὸν νὰ τονίξῃς ὅτι δὲν ἀναφέρεσαι εἰς καινοτόμον νεωτεριστὴν «Ὁρθόδοξον», ἀλλ' εἰς γνήσιον Ὁρθόδοξον.

Ὅλοι οἱ ζηλωταὶ τῆς γνησίας πίστεως, ποὺ ὑπηρετοῦν μόνον τὸν Σωτῆρα Χριστόν, ἔχουν ἤδη ἀρχίσει νὰ πράττουν τοῦτο: καὶ ἐκεῖνοι εἰς τὴν Πατρίδα μας, ποὺ ὑποδουλωμένοι εἰς θηριώδεις ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ, ἀνεχώρησαν μέσα εἰς τὰς κατακόμβας, ὡσὰν τοὺς ἀρχαίους Χριστιανούς, ὅπως ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἀδελφόν μας ἔθνος, ὅπου οἱ «Παλαιοημερολογῖται» ὄχι μόνον ἀρνοῦνται νὰ ἀποδεχθοῦν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον, ἀλλ' ἀπορρίπτουν καὶ ὅλας τὰς καινοτομίας κάθε εἶδους. Αὐτοὶ διατηροῦν μίαν εἰδικὴν τιμὴν εἰς τὸν πρωταθλητὴν τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας, Ἅγιον Μάρκον, Μητροπολίτην Ἐφέσου, χάρις εἰς τὴν σταθερότητα τοῦ ὁποίου ἀπέτυχεν ἡ ἀσεβὴς ἔνωσις τῆς Φλωρεντίας μὲ τὴν παπικὴν Ρώμην τὸ 1439.

Εἶναι ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι καὶ ἡ Ἐκκλησία τῶν κατακομβῶν εἰς Ε.Σ.Σ.Δ., οἱ λεγόμενοι «Τυχωνῖται», καὶ οἱ Ἕλληνες Παλαιοημερολογῖται, μεταξὺ τῶν ὁποίων δυστυχῶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ καμμία ἐπικοινωνία, ἔχουν ἀρχίσει νὰ αὐτοαποκαλῶνται «Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί».

Εἰς τὴν αὐστηράν μας στάσιν ὑπὲρ τῆς γνησίας Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας τὸ μόνον οὐσιαστικὸν εἶναι νὰ ἀποφεύγεται ὁτιδήποτε προσωπικόν, ὑπερήφανον καὶ ἐπιδεικτικόν, τὸ ὁποῖον ἀναποφεύκτως ὀδηγεῖ εἰς νέα σφάλματα καὶ ἐνδεχομένως ἀκόμη καὶ εἰς πτώσιν. Εἴμεθα ἤδη μάρτυρες πολλῶν τοιούτων περιπτώσεων.

Δὲν θὰ πρέπει νὰ ἐπαινῶμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, ἀλλὰ τὴν γνησίαν καὶ ἁμωμον Πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ὁ φανατισμὸς δὲν γίνεται δεκτὸς ἐδῶ, διότι εἶναι

ἱκανὸς νὰ τυφλώσῃ τοὺς πνευματικὸς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνθρώπων ποὺ εἶναι ζηλωταὶ «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν». Αὐτὸς ὁ τυφλὸς φανατισμὸς, ἀντὶ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν πίστιν, ἤμπορεῖ κάποτε νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ αὐτὴν.

Εἶναι σημαντικὸν νὰ γνωρίζωμεν καὶ νὰ ἐνθυμούμεθα, ὅτι γνήσιος Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς αὐτὸς ποὺ ἀποδέχεται τυπικῶς τὰ Δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλ' ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὅπως διδάσκει τόσον εὐστόχως ὁ μέγας Ρῶσος Ἱεράρχης Ἅγιος Τύχων τοῦ Ζαντόνσκ- σκέπτεται κατὰ ἓνα Ὁρθόδοξον τρόπον, αἰσθάνεται κατὰ ἓνα Ὁρθόδοξον τρόπον καὶ ζῇ κατὰ ἓνα Ὁρθόδοξον τρόπον, ἐνσαρκῶν τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν ζωὴν του.

Αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἀσκήσεως καὶ ἀρνήσεως τοῦ κόσμου, ὅπως καθαρῶς ἐκτίθεται εἰς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς διδασκαλίας τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἀποκρούεται ἀποτόμως καὶ ἀπροκαλύπτως ἀπὸ τοὺς νεωτεριστάς, τοὺς «νεορθόδοξους», οἱ ὁποῖοι θέλουν εἰς ὅλα νὰ συμβαδίζουν μὲ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τοῦ κόσμου ποὺ κεῖται ἐν τῷ πονηρῷ, τοῦ ὁποίου ὁ ἄρχων, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου, δὲν εἶναι οὐδεὶς ἄλλος ἀπὸ τὸν διάβολον (Ἰω. ιβ' 31).

Τοιουτοτρόπως, δὲν εἶναι ὁ Θεὸς τὸν Ὅποῖον ἐπιθυμοῦν νὰ εὐαρεστήσουν, ἀλλ' ὁ «ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου», ὁ διάβολος· καὶ οὕτω παύουν νὰ εἶναι γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀκόμη καὶ ἐὰν αὐτοαποκαλῶνται οὕτως.

Ἐὰν θεωρήσωμεν ὅλα αὐτὰ περισσότερον σοβαρῶς καὶ βαθέως, τότε θὰ ἴδωμεν ὅτι οὕτως ἔχουν τὰ πράγματα καὶ ὅτι ὁ νεωτερισμὸς μὲ τὰς καινοτομίας του μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Χριστόν καὶ τὴν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν Του.

Ἄς αἰσθανώμεθα φρίκην διὰ τὸ πόσον γοργῶς ἡ ἀποστασία ἔχει προχωρήσει, ἂν καὶ οἱ καινοτόμοι δὲν τὸ βλέπουν οὔτε τὸ αἰσθάνονται, πολὺ περισσότερον καθὼς αὐτοὶ λαμβάνουν ἐνεργὸν μέρος εἰς αὐτήν. Ἄς μὴ φοβώμεθα νὰ παραμείνωμεν εἰς τὴν μειοψηφίαν, μακρὰν ἀπὸ ὅλους τοὺς βαρύγδουπους τίτλους καὶ βαθμούς των. Ἄς ἐνθυμούμεθα πάντοτε, ὅτι ἀκόμη καὶ ὁ Καϊάφας ἦτο Ἀρχιερεὺς τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ, καὶ εἰς τί βάρη (κακίας) περιήλθεν: εἰς τὸ φρικτὸν ἀμάρτημα τῆς Θεοκτονίας!

Καθὼς ζῶμεν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ποὺ ἔχει ἀποστατήσῃ ἀπὸ τὸν Θεόν, ἄς μὴ ἀγωνιζώμεθα διὰ εὐλογοφανῆ ἀνθρωπίνην δόξαν καὶ φθηνὴν δημοτικότητα, τὰ ὁποῖα δὲν θὰ μᾶς σώσουν, ἀλλὰ μόνον νὰ συμπεριλαμβανώμεθα εἰς τὸ «μικρὸν ποίμνιον» τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς εἴμεθα Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ὄχι καινοτόμοι (νεωτερισταί)!

(Μετάφρασις τοῦ ἐξόχως ἐπικαίρου τούτου κειμένου ἐκ τοῦ περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ζωή» (Orthodox Life), Τόμος 25, ἀριθ. 3, Μαΐου-Ἰουνίου 1975, σελ. 4-8, ἐν ἔτει 1990. Ἀναδημοσίευσίς: Νοέμβριος 2025)

Ανακοίνωσις Αποφάσεων Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας 19ης Σεπτεμβρίου / 02ας Ὀκτωβρίου 2025

Τὴν Πέμπτην, 19ην Σεπτεμβρίου / 02αν Ὀκτωβρίου 2025, συνήλθεν εἰς πρώτην τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῇ συμμετοχῇ ἑτέρων ἑννέα Ἀρχιερέων, ἐν τῇ Αἰθούσῃ Συνεδριάσεων τῆς Ἀγίας Φιλοθέης, Κλειδήμου 6, εἰς Ἀθήνας, κατόπιν δὲ τελέσεως τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Μικροῦ Ἀγιασμοῦ ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους καὶ τῆς νέας Συνοδικῆς Περιόδου, συνεζήτησε δὲ καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Ἐγένετο ἐνημέρωσις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ τῶν Ἱεραποστολικῶν, Ποιμαντικῶν καὶ Ἀδελφικῶν ἐπὶ σκέψεων τοῦ Σεβασμ. Μεθώνης εἰς Κονγκό, Βουλγαρίαν, Γαλλίαν, Ἀγγλίαν καὶ Βέλγιον.
2. Ἀπεφασίσθη ὁ προγραμματισμός τῶν ἐτησίων Συνοδικῶν Ἐκδηλώσεων.
3. Ἀπεφασίσθησαν αἱ ἀπονομαὶ τιμητικῶν διακρίσεων διὰ τὸ 2026.
4. Συνεζητήθησαν νομικὰ ζητήματα, ἀφορῶντα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν.
5. Ἐνεκρίθη κατὰ βάσιν ἡ εἰσήγησις τῆς ἐπὶ τούτου συσταθείσης Ἐπιτροπῆς περὶ εὐρυθμοτέρας λειτουργίας τῆς Ἀρχιεραμμετείας καὶ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.
6. Συνεζητήθησαν Ὑπομνήματα Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ ἐδόθησαν ὁδηγίαι εἰς τὴν Ἀρχιεραμμετείαν διὰ τὰς σχετικὰς ἀπαντήσεις.
7. Ἐγένετο ἡ ἀποτίμησις τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Σεβασμ. Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς εἰς Γεωργίαν καὶ συνεζητήθη εὐρέως Ὑπόμνημα τῶν Γεωργιανῶν Κληρικῶν ἡμῶν ἐπὶ θεμάτων Κανονικῆς Τάξεως, ἀπὰ σχολούντων τὴν Τοπικὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐδρομολογήθη ἡ ἐπίλυσις αὐτῶν.
8. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀντεμετώπισε καὶ ἕτερα ἅντα ζητήματα τρεχούσης φύσεως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεραμμετείας

Ανακοίνωσις Αποφάσεων Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας 08ης / 21ης Ὀκτωβρίου 2025

Τὴν Τρίτην, 08ην / 21ην Ὀκτωβρίου 2025, συνήλθεν εἰς δευτέραν τακτικὴν Συνεδρίαν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλινίκου, καὶ τῇ συμμετοχῇ ἑτέρων ἑννέα Ἀρχιερέων, συνεζήτησε δὲ καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τῶν κάτωθι θεμάτων:

1. Ἀπεφάσισε τὴν ἀφιέρωσιν τοῦ Συνοδικοῦ Ἑορτολογίου τοῦ ἔτους 2027 εἰς τὸν αἰδίδιμον Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννην Καποδίστριαν, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 200 ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ, ὡς Κυβερνήτου ὑπὸ τῆς Γ' Ἐθνοσυνελεύσεως τῆς Τροιζήνας. Τὴν σύνταξιν τοῦ εἰδικοῦ ἀφιερώματος ἀνέλαβεν ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος.
2. Ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Φώτιος ἐζήτησε καθοδήγησιν διὰ τὸν χειρισμὸν ζητημάτων νομικῆς φύσεως.
3. Ἐνεκρίθη σχέδιον Συνοδικῆς Ἐπιστολῆς πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Θρησκευμάτων τῆς Ἰνδονησίας, ὑπὲρ τῆς Ἰνδονησιακῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.
4. Ἐγένετο ἐνημέρωσις τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος διὰ τὰς ἀποφάσεις τῆς προσφάτου Συνεδρίας τῆς Ἱερᾶς Ἐπαρχιακῆς Συνόδου Ἀμερικῆς.
5. Συνεζητήθη ἐκ νέου τὸ Ὑπόμνημα τῶν Γεωργιανῶν Κληρικῶν, λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν καὶ τῶν ἀπόψεων τῆς Ὄσσετικῆς πλευρᾶς.
6. Ἀπεφασίσθη ἡ ἀποστολὴ Ἐπιστολῆς συμπαραστάσεως εἰς τὸν Μητροπολίτην τῆς Βουλγαρικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἑορτολογίου Τριαδίτης κ. Φωτίου, ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς προσφάτου ἀδικίας εἰς βάρος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων ὑπὸ τῆς Βουλγαρικῆς Κυβερνήσεως περὶ ἀπορρίψεως τῆς νομικῆς ἀναγραφῆς.
7. Ἐνεκρίθη εἰδικῶς συνταχθεῖσα Εὐχὴ ὑπὲρ Εἰρήνης τοῦ κόσμου πρὸς ἐκκλησιαστικὴν ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Κλήρου καὶ προσωπικὴν ὑπὸ τῶν πιστῶν χρῆσιν.
8. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀντεμετώπισε καὶ ἕτερα ἅντα ζητήματα τρεχούσης φύσεως.
 - Μετὰ τὸ πέρας τῆς Συνοδικῆς συνεδριάσεως, συνεδρίασε κανονικῶς τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον, τὸ ὁποῖον ἐπέβαλε τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως εἰς τοὺς πρώην Κληρικοὺς τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος: Ἀναστάσιον Ἀληφραγκῆν, Γοράσδον Βόπατρην καὶ Χαρίτωναν Μράζεκ, διὰ κανονικὰ αὐτῶν παραπτώματα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεραμμετείας

Εὐχή διὰ τὴν παροῦσαν τῶν πολέμων θλίψιν

Δέσποτα πολυέλεε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, οἶδαμεν ὅτι οὐκ ἐσμέν ἄξιοι ἀτενίσαι τὰ ὄμματά ἡμῶν ἐνώπιόν Σου καὶ ἐπικαλεῖσθαι τὸ πάντιμον ὄνομά Σου· ἡμάρτομεν γὰρ καὶ ἡνομήσαμεν, μὴ φυλάξαντες τὰ προστάγματά Σου· ἀλλὰ θαρροῦντες εἰς τὴν ἄμετρόν Σου φιλανθρωπίαν, προσπίπτομέν Σοι τῷ εἰπόντι διδόναι παντὶ τῷ αἰτοῦντι καὶ ἀνοίγειν παντὶ τῷ κρούοντι· ἰδοὺ γάρ, Κύριε, κρούομεν νῦν τὴν θύραν τοῦ ἐλέους Σου. Ἐκ τοῦ ἐπηρμένου Θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης Σου ἐπίβλεψον ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν ἡμῶν καὶ κλίνας τὸ εὐήκοον οὖς Σου ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν δεομένων Σου καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι συνεχόμεθα θλίψει ὀρώντες ἐγειρόμενον ἔθνος ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλείαν ἐπὶ βασιλείαν, τὸν δὲ ἄνθρωπον λαβόντα μάχαιραν, ὡς πάλαι ὁ μαιφόνος Κάϊν, καὶ κινούμενον κατὰ τοῦ ἀνθρώπου ζητοῦντα τοῦ θανατῶσαι αὐτόν, ὥστε πληρωθῆναι τὸ ρηθέν ὑπὸ τοῦ προφήτου Σου, λέγοντος· πάντες ἐξέκλιναν ἅμα ἡχρειώθησαν. Διό, πάλιν δεόμεθά Σου, Κύ-

ριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κατὰ τὴν θείαν Σου γέννησιν ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας τοῖς Ἀγγέλοις Σου ἐντειλάμενος τοῦ ὑμνεῖν Σε καὶ λέγειν· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία· καὶ μετὰ τὴν τριήμερόν Σου ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν τοῖς ἁγίοις σου Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις τὴν εἰρήνην Σου χορηγήσας, ἵλεως γενοῦ τῷ πλάσματί Σου καὶ ὡς μόνος τῆς Εἰρήνης Βασιλεὺς τὴν ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν εἰρήνην χορήγησον πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, φωτίσας τοὺς δοκοῦντας ἄρχειν τῶν ἐθνῶν· τοὺς πολεμουμένους ἐνίσχυσον, τοὺς ἀδίκως θανόντας ἀνάπαυσον, τοὺς τῶν οἰκείων θάνατον θρηνοῦντας παρὰ μύθησον, τοὺς πολέμους παῦσον, καὶ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου εἰρηνικῶς καὶ ἐν μετανοίᾳ ἡμᾶς διανῦσαι εὐδόκησον, ἵνα πάντες δόξάν Σοι καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπωμεν, ἅμα τῷ ἀνάρχῳ σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας· ἀμήν*.

(*) Εὐχή ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος (Συνεδρία 8/21-10-2025) διὰ λειτουργικὴν ὡς καὶ διὰ προσωπικὴν προσευχητικὴν χρῆσιν ὑπὸ Κλήρου καὶ Λαοῦ. Λειτουργικῶς δύναται νὰ ἀναγνωσθῇ ὑπὸ τοῦ λειτουργοῦ εἰς ἐπήκοον τοῦ ἐκκλησιάσματος πρὸ τῆς Ἀπολύσεως τῆς Θ. Λειτουργίας (πρὸ τοῦ «Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου...»).

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ

Σχετικῶς μὲ τὸν αὐτοπροβαλλόμενον ὡς Ἀρχιεπίσκοπον Παρθένιον Βεζυρέαν

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ οἱ καπηλευτὲς τοῦ τίτλου τῆς Μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἔρχονται νὰ σκανδαλίσουν δι' ἄξιοποιῶν πράξεων τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν γένει τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν.

Γνωστοποιοῦμεν πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ὅτι ὁ φερόμενος ὡς Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Παρθένιος Βεζυρέας οὐδέποτε ὑπῆρξε κληρικὸ ἢ λαϊκὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

10-11/28-10-2025

Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Τύπου τῆς Ἐκκλησίας ΓΟΧ Ἑλλάδος
Πληροφορίαι εἰς τὸ τηλ. 6972010475

...(συνέχεια ἀπὸ το προηγούμενο τεύχος)...

Οἰκουμενιστικὴ Διάσκεψις στὴν Ἀθήνα

+Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος Κλήμεντος

Ἐδῶ παρατηροῦμε τὸ ἀπίστευτο γεγονός διαχωρισμοῦ τοῦ ἀνήκειν στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ἀνεπιτρέπτου ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἀνήκεις σὲ «φατρία», ἀπὸ τὴν πίστιν στὸν Χριστό, ἢ ὅποια δὴθεν φέρνει θεραπεία, ἀνεξαρτήτως ἐκκλησιαστικότητος! Ποιὰ θεραπεία; Ὑποθέτουμε τῶν διαιρέσεων.

Ὅμως, καμία θεραπεία, καμία ὁλοκληρία καὶ σωτηρία δὲν κατορθώνεται μεμονωμένα καὶ ἀτομικά, **παρὰ μόνον ἐκκλησιαστικά**. Ἡ

πίστις στὸν Χριστὸ δὲν δρᾷ καὶ δὲν ἐπιφέρει σωστικὸ ἀποτέλεσμα, παρὰ μόνον ἐντὸς τοῦ ἁγίου Θεανθρωπίνου Σώματος Αὐτοῦ, τῆς Ἐκκλησίας. Χωρὶς ἔνταξιν στὸ ἓνα καὶ μοναδικὸ Σῶμα Του, θεραπεία καὶ σωτηρία δὲν ἐπιτυγχάνονται. Δὲν μπορεῖς νὰ εἰσῇ Χριστιανὸς ἂν δὲν ἀνήκεις στὴν κοινωνία τῶν μαθητῶν, τῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν, στὴν Ἀποστολικὴ Κοινωνία (Πρ. 2, 42). Μόνον μέσα στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας συντελεῖται ἡ «αὔξησις» ἐν Χριστῷ, στὴν

κοινωνία τῶν πιστῶν (Α' Κορ. 12, 12· Ἐφεσ. 4, 11-16). **Ἡ ἐνότητα Ἐκκλησίας-Χριστοῦ εἶναι ἀδιάρρηκτη.**

Ἀν αὐτὰ πού εἶπε ὁ π. Ν. Καζαριάν ἀποτελοῦν «Ορθόδοξη Μαρτυρία» ἐνώπιον τῶν ἐτεροδόξων, τότε μποροῦμε νὰ κατανοήσουμε **τὸ μέγεθος τῆς θεολογικῆς διαστρεβλώσεως** πού συμβαίνει στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνηση καὶ πόσο πολὺ τὰ πράγματα ἔχουν ἐκτραπεί. Αὐτὴ ἡ τραγικὴ διαπίστωση, ὅπως ἀποδείξαμε καὶ ὅπως θὰ παρουσιάσουμε ἐν συνεχείᾳ, δὲν ἀποτελεῖ «φονταμενταλισμό», ὅπως κατηγοροῦνται ὅσοι ἀντιτίθενται ὀρθοδόξως στὴν αἵρεση, οὔτε συνιστοῦν «δαίμονοποίηση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», ὅπως κατήγγειλε ὅτι συμβαίνει στὸν χώρο τῆς ἑκπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας Maha Milki Wehbe!

Ὁ Οἰκουμενισμὸς ὡς θεολογικὴ κακοδοξία δὲν εἶναι ἐκ τῆς Ἀληθείας, δηλ. ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐκ τοῦ διαβόλου, τοῦ πατρὸς τοῦ ψεύδους, τῶν πλανῶν καὶ τῶν αἱρέσεων. Ἡ πασιφανὴς καὶ αὐταπόδεικτη αὐτὴ ἀλήθεια ἐνοχλεῖ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὲς καὶ σπεύδουν νὰ προτείνουν τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ κατ' αὐτοὺς ἀνησυχητικοῦ φαινομένου ἐντὸς τοῦ «ΠΣΕ», ὅπου νὰ συσκέπτονται μὲ «ἀνοιχτὸ μυαλό» καὶ νὰ καλλιεργοῦν τὸ πνεῦμα τῆς ἐνότητος (Orthodox Times, 19-05-2025).

Νὰ σημειώσουμε ὅτι στὴν Οἰκουμενιστικὴ Διάσκεψη τῶν Ἀθηνῶν ἐγίναν καὶ ἀνεπίτρεπτες κοινὲς προσευχὲς κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἐργασιῶν τῆς, τόσο βάσει τῆς ὀρθόδοξης παράδοξης (Orthodox Times, 19-05-2025), ὅσο καὶ τῆς προτεσταντικῆς μὲ τὰ ἀνάλογα τραγουδάκια συνοδία μουσικῶν ὀργάνων καὶ χορευτικῶν κινήσεων, ὅπως φαίνεται σὲ σχετικὲς φωτογραφίες.

Ὅμως, εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθεῖ ὅτι τὸ κύριο πρόβλημα μὲ τὸν Οἰκουμενισμό δὲν συνίσταται στὸ ὅτι γίνονται συμπροσευχές. Διότι ἂν δεχθούμε κάτι τέτοιο, τότε καταβιάζουμε τὸ μέγα θεολογικὸ πρωτίστως πρόβλημα ἀπὸ τὴν αἰρετικὴ κακοδοξία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, σὲ δῆθεν ἀπλὸ ζήτημα παραβιάσεως Ἱερῶν Κανόνων. Δηλαδή τὸ δογματικὸ πρόβλημα πού ἀφορᾷ στὴν Πίστη μετατρέπεται σὲ Κανονικὸ μόνον πρόβλημα. Τοῦτο ὅμως ἀποβλέπει σὲ ἐλαχιστοποίηση τοῦ ζητήματος καὶ συνιστᾷ μέγα λάθος.

Τὴν τρίτη ἡμέρα, 20/5, στὴν ἐξέταση τοῦ θέματος «θεολογικὲς γέφυρες μεταξὺ τῆς Νίκαιας καὶ τῆς Στοκχόλμης», ἡ καθηγήτρια στὸ ΑΠΘ Δήμητρα Κούκουρα ἀναφέρθηκε στὴν Α' Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ἡ ὁποία ἀπέβλεπε στὴν διατήρηση τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας

ὅπως καὶ τῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ἐπίσης στὴν σύνθεση τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Κατόπιν ὑποστήριξε ὅτι ἡ ἐνότητα διερράγη στὶς ἀρχές τῆς δευτέρας χιλιετίας μὲ τὸ μεγάλο σχίσμα μεταξὺ Ρώμης-Κωνσταντινουπόλεως. Ἐν συνεχείᾳ, παρέκκλινε ἀπὸ τὴν Ρώμῃ τὸ Λουθηρανικὸ ρεῦμα καὶ προέκυψαν πολυάριθμες παραφυάδες, **«ὥστε τώρα ἡ Ἐκκλησία νὰ εἶναι διαιρεμένη»** ἐξ αἰτίας ὅχι μόνο θεολογικῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων. Ἐν τούτοις, συνέχισε ἡ εἰσηγήτρια, παντοῦ στὸν κόσμον ὑπάρχουν Χριστιανικὲς Ἐκκλησιαστικὲς Κοινότητες ὅπου ὁμολογεῖται ἡ Πίστις τῆς Νίκαιας-Κωνσταντινουπόλεως διὰ τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Στὶς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰ. «ἡ μία ἀδιαίρετη Ἐκκλησία τῆς πρώτης χιλιετίας πού ἦταν πλέον διαιρεμένη» σὲ πολλὲς ἀκόμη καὶ ἐχθρικὲς μεταξὺ τους ἐκκλησίες, χωρὶς ἐνότητα, οἱ Χριστιανοὶ βρέθηκαν ἀπὸ κοινού στὴν Στοκχόλμη τὸ 1925 σὲ μία «κοινωνία ἐκκλησιῶν». (Orthodox Times, 20-05-2025).

Εἶναι παράδοξο τὸ «ἀφελές» σκεπτικὸ τῆς καθηγ. Κούκουρα καὶ βεβαίως ἐντελῶς λανθασμένο. Στὴν πρώτη χιλιετία εἶχαμε ἀδιαίρετη Ἐκκλησία, ἂν καὶ ἀπεκόπησαν πολλὰ Χριστιανικὰ σώματα καὶ καταδικάσθηκαν ὡς αἰρετικά. Ἀλλὰ στὴν δευτέρη χιλιετία ἔχουμε ἀπλῶς διαίρεση μεταξὺ Δύσεως καὶ Ανατολῆς καὶ ἐπίσης ἐντὸς τῆς Δύσεως. Καὶ μόλις τὸ 1925 ἀποφασίζουν οἱ διαχωρισμένοι Χριστιανοὶ νὰ συστήσουν «κοινωνία ἐκκλησιῶν». Καὶ ὅλα αὐτὰ λέγονται ἐνώπιον ἀρχιερέων (στὶς ἐργασίες τῆς Διασκέψεως διακρίνονται σὲ φωτογραφίες οἱ Ν. Ἰωνίας Γαβριήλ, Πισιδίας Ἰώβ, Μεσσηνίας Χρυσόστομος, Περιστερίου Γρηγόριος, Φαναρίου Ἀγαθάγγελος, Ἀχαΐας Ἀθανάσιος, Σαλῶνων Ἰγνάτιος), κληρικῶν, καθηγητῶν, κλπ.

Ὅμως, ὅλοι ὅσοι ἔχουν στοιχειώδη γνώση τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων γνωρίζουν πῶς ὅτι ἴσχυε κατὰ τὴν πρώτη χιλιετία, αὐτὸ ἴσχυε καὶ κατὰ τὴν δευτέρη, ἴσχυει κατὰ τὴν τρίτη καὶ θὰ ἰσχύει πάντοτε. Ὑπάρχει μία μόνον ἀληθινὴ Ἐκκλησία Χριστοῦ, ἡ Ορθόδοξη, ὡς Θεανθρώπινο Σῶμα Χριστοῦ, μὲ μία πίστις ἁμωμη, ἓνα ἀληθινὸ Βάπτισμα, μία ἀπλανὴ ὁδὸ σωτηρίας. **Καὶ αὐτὸ τὸ μοναδικὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας μὲ Κεφαλὴ τὸν Χριστὸ δὲν ὑπόκειται σὲ μερισμό.** Ἡ κοινὴ δογματικὴ πίστις ἀποτελεῖ τὴν συνεκτικὴ δύναμη τῆς κοινῆς καὶ τὸ ἀσφαλὲς θεμέλιο ἐνότητος. Χωρὶς διαφύλαξη **«ἀκλινούς [ἀμετακινήτου, ἀσαλεύτου] καὶ βεβαίας»** καὶ ἀνευ προσθαφαιρέσεων τῆς παραδοθείσης πίστεως, δὲν ὑπάρχει ἐκκλησιαστικὴ ἐνότητα οὔτε διατήρηση σὲ

αυτήν (βλ. Αγίου Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος 36, παρ. 10, ΕΠΕ, τ. 2, Θεσσαλονίκη 1985, σελ. 216).

Η δὲ παρέκκλιση ἀπὸ τὴν πίστη συνιστᾷ ἐκπτώση ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀγία Ἐνότητα, σημαίνει κήρυξη αἱρέσεως καὶ ἀποκοπή ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, βάσει τῆς προβλεπομένης πρὸς τοῦτο Συνοδικῆς διαδικασίας καὶ διακηρύξεως, καὶ ὄχι βέβαια ἀπλῶς πρόκληση διαίρεσεως εἰς τὸ διηνεκές.

Η ἐπάνοδος στὴν Ἐνότητα σημαίνει ἐπιστροφή στὴν Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰσαγωγή στὴν κοινωνία ἐνότητός της. Κατὰ τὴν διαδικασία αὐτὴ εἶναι εὐνόητον ὅτι ἀπαιτεῖται ἔναντι τῶν αἰρετικῶν ἡμερότητα καὶ ἐπιείκεια, **διότι πρόκειται γιὰ ἐπάνοδό τους ἀπὸ τὴν νεκρότητα στὴν ζωὴ.**

Αὐτὸ ὅμως καθόλου δὲν συνέβη οὔτε συμβαίνει στὴν κατάκριτη Οἰκουμενικὴ κίνηση, ἡ ὁποία πάσχει ἐκ θεμελίων. Συνοδοιπορία ἀπὸ κοινοῦ πνευματικῶς ζώντων καὶ νεκρῶν, συνδιακονία, σύμπραξη, συμπροσευχὴ κλπ. εἶναι κάτι τὸ ἐντελῶς ἀδύνατο καὶ ἀδιανόητο στὴν Πατερικὴ καὶ Συνοδικὴ Παράδοση τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπως προαναφέρθηκε. **Ἡ νέα αὐτὴ αἰρετικὴ ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ὅτι συνιστοῦν «Οἰκουμενικὴ Ἀδελφότητα» μὲ τοὺς ἑτεροδόξους,** ὅπως συνομολόγησαν καὶ στὴν ψευδο-σύννοδο τοῦ Κολυμβαρίου τὸ 2016, τοὺς καθιστᾷ αὐτοκατακρίτους, ἀκοινωνήτους, μετόχους αἰρετικοῦ μολυσμοῦ.

Τοῦτο εἶναι πάρα πολὺ ἀναγκαῖο νὰ τονίζεται, διότι κάποιοι ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τοὺς ἐλαχιστοποιοῦν τὸ θέμα διαφορᾶς μας στὸ Ἡμερολογιακὸ ἐπίπεδο, τὸ ὁποῖο δῆθεν δὲν δικαιολογοῦσε οὔτε δικαιολογεῖ τὴν ἔλλειψη ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος μεταξὺ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Πατρίου καὶ τοῦ Νέου Ἡμερολογίου. **Ὅμως, δὲν πρόκειται ἀπλῶς γιὰ θέμα Ἡμερολογίου! Πρόκειται γιὰ θέμα Πίστεως! Δὲν εἴμαστε Ἡμερολάτρες ἀλλὰ Χριστολάτρες. Καὶ δὲν ἀγωνιζόμαστε γιὰ μία ἰδιοτροπία ὡς πρὸς τὶς ἡμέρες τῶν ἑορτῶν, ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἀλήθεια καὶ τὴν Ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας!**

Ὁ μητρ. Πισιδίας Ἰωβ ἐν συνεχείᾳ ἐνῶ παρατήρησε ὅτι τὰ δόγματα δὲν εἶναι αὐτὰ πού διαίρουν, ἀλλὰ ἡ αἵρεση διαίρει, δὲν διευκρίνισε ἐν τούτοις τί σημαίνει αὐτὸ στὴν σύγχρονη πραγματικότητα. Ἀπεναντίας, εἶπε ὅτι τὸ κοινωνικὸ ἔργο τοῦ «ΠΣΕ» διαφέρει ἀπὸ τὸ παρόμοιο ἔργο ὁποιουδήποτε ἄλλου κοινωνικοῦ φορέως, **διότι «οἰκοδομοῦμε τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ»! Καὶ ὅτι «ἡ Ἐκκλησία μεταμορφώνει τὸν κόσμον φέρνοντας τοὺς ἀνθρώπους στὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, στὴν Ἐκκλησία»!** (Ἰστοσελίδα «ΠΣΕ», Εἰδήσεις, 21-05-2025).

Τελείως ἀσαφὴ πράγματα. Τὸ «ΠΣΕ» οἰκοδομεῖ τὸ «Σῶμα τοῦ Χριστοῦ», «μεταμορφώνει τὸν κόσμον» διὰ τοῦ ἔργου καὶ τῆς δράσεώς του, καὶ εἰσάγει τοὺς ἀνθρώπους στὴν «Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ»;! Ἄν ὅπως φαίνεται αὐτὸ εἶναι τὸ νόημα τῶν διαλαμβανομένων ἐνταῦθα, τότε ἔχουμε ἄλλη μία πανηγυρικὴ ἐπιβεβαί-

ωση περὶ τῆς αἰρετικῆς φύσεως τῆς ἐκκλησιολογικῆς αὐτοσυνειδησίας τῶν ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν.

Οἱ οἰκοδεσπότες τῆς Οἰκουμενιστικῆς Διασκέψεως τῶν Ἀθηνῶν μετέβησαν μὲ τὰ μέλη τοῦ Συνεδρίου γιὰ ἐπίσκεψη στὶς ἐγκαταστάσεις δομῆς φιλοξενίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Βουλιαγμένη ὑπὸ τὴν ἐπωνυμία «Συνύπαρξη» – «Οἰκουμενικὸ Πρόγραμμα Προσφύγων». Παρὼν ἦταν ὁ γεν. διευθυντὴς τοῦ κέντρου μητρ. Ἰλίου Ἀθηναγόρας. Ἀναπτύχθηκε τὸ θέμα στήριξης προσφύγων καὶ αἰτούντων ἄσυλο καὶ ἐπίσης ἐπιβεβαιώθηκε ἡ στενὴ ἐπαφὴ «Συνυπάρεως» καὶ «ΠΣΕ» (Orthodox Times, 20-05-2025).

Τὸ τελικὸ Μήνυμα τῆς Διασκέψεως (βλ. Ἰστοσελίδα «ΠΣΕ», Ἐπιτροπὴ Διεθνῶν Ὑποθέσεων, Ἐγγραφα, 22-05-2025) περιέχει ἓνα καθαρὰ Προτεσταντικῆς κατευθύνσεως σκεπτικὸ, γιὰ νὰ ἐξανεμίσει γιὰ ἄλλη μία φορὰ τὶς φλυαρίες καὶ ἀνοησίες περὶ «Ὁρθοδόξου Μαρτυρίας», οἱ ὁποῖες κατὰ καιροὺς ἀκούγονται ἀπὸ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστὲς γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα. Τὸ Οἰκουμενιστικὸ λοιπὸν κείμενο τῶν Ἀθηνῶν μᾶς λέγει ὅτι ὑπάρχουν ὑπαρξιακὲς προκλήσεις πού προξενοῦν ἀνησυχία, ὅπως πυρηνικὰ ὅπλα, κυβερνοπόλεμος, μέσα κοινωνικῆς δικτύωσης, τεχνητὴ νοημοσύνη, παγκόσμια κλιματικὴ κρίση κλπ. Ἀπὸ τοὺς διεθνεῖς Ὄργανισμοὺς ὅπως τὸν ΟΗΕ παρατηρεῖται ἀποτυχία προλήψεως συγκρούσεων. Γι' αὐτὸ προτείνεται ριζικὴ μεταρρύθμιση τοῦ διεθνoῦς σχεδιασμοῦ γιὰ εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια ὡς πρὸς τὴν μάστιγα τοῦ πολέμου. Δίνεται ἔμφαση στὴν οἰκοδόμησι τῆς εἰρήνης καὶ στὴν παροχὴ ἀνθρωπιστικῆς βοήθειας, ἔναντι δὲ τῆς παρατηρούμενης οἰκονομικῆς ἀνισότητος παρέχεται νέα ἐνίσχυση τῆς ἐννοίας τοῦ «Κράτους Πρόνοιας». Γίνεται προτροπὴ γιὰ ἐμβάθυνση τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Διαθρησκειακῶν προβληματισμῶν καὶ γιὰ διάλογο ὡς πρὸς τὴν σχέση θρησκείας καὶ κράτους. Ἐπίσης, δίδεται ἔμφαση στὰ ἐνοποιητικὰ στοιχεῖα μέσφ τῶν Οἰκουμενικῶν κινήματων, στὴν δέσμευση γιὰ διάλογο, στὴν συνεργασία καὶ στὴν ἀλληλεγγύη. **Ὡς πρὸς τὴν φιλοξενία στὴν Ἀθήνα, αὐτὴ ὑπογράμμισε καὶ ἐνίσχυσε ἐκ νέου τὴν ἀδελφοσύνη καὶ τὴν κοινὴ Οἰκουμενικὴ κληρονομιά στὸ κίνημα «Ζωὴ καὶ Ἔργασία».** Καὶ τὸ Μήνυμα καταλήγει: **«Εὐχαριστοῦμε τὸν Θεὸ γιὰ τὴν εὐλογία τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητός μας»!**

Κατανοοῦμε σαφῶς ὅτι τὸ ἐξ ἀρχῆς λανθασμένο σκεπτικὸ τῆς Διαμαρτύρησης ὡς πρὸς τὴν θεματολογία καὶ τὶς ἐπιδιώξεις, ὡς πρὸς

τὴν μεθοδολογία καὶ τὶς προτάσεις, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ τελικὸ συμπέρασμα περὶ «ἀναγνωρίσεως τῆς ὑφισταμένης ἐνότητος», ἐπιβεβαιώνονται πανηγυρικά μετὰ πάσης ἐπισημότητος γιὰ ἄλλη μία φορὰ.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἓνα ἀκόμη νέο Οἰκουμενιστικὸ φιάσκο, γιὰ ἄλλη μία νέα Οἰκουμενιστικὴ πομφόλυγα ἐν μέσαις Ἀθήναις, μετὰ τὴν συμμετοχὴ καὶ παροχὴ φιλοξενίας, πρὸς μείζονα κοῖμα καὶ κατάκριμα, τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐπίσης, ἀπὸ παρατιθέμενες φωτογραφίες ἐκ μέρους τοῦ «ΠΣΕ» φαίνεται ὅτι ὑπῆρξε καταληκτικὴ προσευχητικὴ ἀκολουθία, μετέληξη καὶ ἀρτοκλασίς, σὲ ὁρθόδοξο Ναὸ στὶς 22/5, ὅπου τὸν συντονισμό εἶχε ὁ Νέας Ἰωνίας Γαβριήλ, συμμετεῖχε κληρικὸς ὅπως καὶ ψαλτικὸς χορὸς, παρακολούθησαν δὲ καθήμενοι καὶ «χαζεύοντας τὸ θέαμα» οἱ ἐταῖροι τοῦ «ΠΣΕ»...

Αὐτὸ ποὺ θέλουμε νὰ τονίσουμε κλείνοντας εἶναι ὅτι περὶ ὅλων αὐτῶν ποὺ παραθέσαμε ἐνταῦθα, δὲν παρουσιάσθηκε ΤΙΠΟΤΕ ΑΠΟΛΥΤΩΣ διαδικτυακῶς ἀπὸ ὅσο μπορέσαμε νὰ ἐρευνήσουμε, οὔτε στὴν ἐπίσημη Ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (τμῆμα Διορθόδοξων καὶ Διαχριστιανικῶν σχέσεων), οὔτε στὶς μητροπόλεις τῶν ὁποίων οἱ ποιμενάρχες συμμετείχαν στὸ Οἰκουμενιστικὸ Συνέδριο, οὔτε μέσῳ τῶν γνωστῶν Πρακτορείων εἰδήσεων ἐκκλησιαστικοῦ περιεχομένου. Μόνον ἡ μητρόπολη Πισιδίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἶχε σύντομη εἰδηση περὶ τούτου (24-05-2025). Τὸ πρωτογενὲς ὑλικὸ λάβαμε ἀπὸ τὴν Ἱστοσελίδα τοῦ «ΠΣΕ» καὶ ἀπὸ μίαν μόνον Σελίδα ποὺ παρουσίασε τὸ γεγονὸς (Orthodox Times).

Ἀναρωτιόμαστε εὐλόγως ἂν ἡ πλήρης ἀποσιώπηση ἀποτελέσει ἐσκεμμένη ἐνέργεια γιὰ νὰ μὴ μάθει κανεὶς ἀπὸ τὸν Κλῆρο καὶ τὸν Λαὸ περὶ τούτου, ἢ ἂν ἀπλῶς ἐπρόκειτο γιὰ σύμπτωση ὀφειλόμενη σὲ ἔλλειψη ἐνδιαφέροντος, ἢ καὶ φροντίδος καὶ ὁργάνωσης, πράγματα ἰδιαίτερα γνωστὰ στὴν καθ' ἡμᾶς ἀπίθανη ἑλληνικὴ πραγματικότητα.

Κλίνουμε ὁμῶς στὴν ἀποδοχὴ ὡς ἰσχύουσας τῆς πρώτης ἐκδοχῆς, διότι θεωροῦμε ἀδύνατη τὴν ἀπὸ ὅλων καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως ἐλλείψεως ἐνδιαφέροντος ἢ ὁργάνωσης.

Κατόπιν τούτου, τίθεται τὸ ἀμείλικτο ἐρώτημα περὶ τοῦ ποῖον ἀπὸ παλαιὰ ἐκπροσωποῦν οἱ ἐξ ὁρθόδοξων Οἰκουμενιστὲς σὲ ὅλα ὅσα λέγουν καὶ πράττουν στὸν τομέα αὐτό; Ἐν ὀνόματι ποίου ὁμιλοῦν καὶ δραστηριοποιοῦνται σὲ ὅλα ὅσα ἀκροθιγῶς ἀναφέραμε; Τοῦ ἑαυτοῦ τους καὶ μόνον; Ποιὰ εἶναι ἡ φροντίδα καὶ

μέριμνά τους γιὰ τὸ θέμα τὸ ὁποῖο ἀπασχολεῖ ἀνεκάθεν τοὺς ἐπαῖοντες ὡς πρὸς τὴν ἀποδοχὴ (receptio) ὅλων ὅσων συμβαίνουν στὸν Οἰκουμενισμό ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα; Τί ἐκκλησιαστικὸ καὶ ἐκκλησιολογικὸ ἔλλειμμα προδίδει τούτο; Ποιὸν καὶ τί φοβοῦνται ὥστε νὰ κρύπτονται ὀπισθεν τοῦ δακτύλου αὐτῶν;

Κατανοοῦμε ὅτι σοβαρὴ καὶ ὑπεύθυνη ἀπάντηση στὰ καθοριστικὰ αὐτὰ ἐρωτήματα δὲν προκύπτει νὰ δοθεῖ. Διότι τὰ πάντα ὑπολειποῦν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φροντίδα γιὰ διατήρηση καὶ προώθηση καλῶν Οἰκουμενικῶν σχέσεων, καὶ ἂς εἶναι τοῦτο ἐπιζήμιον ἀπὸ κάθε ἀποψη γιὰ τὴν πίστη. Ὅμως, ἔτσι ὑπαγορεύουν οἱ καιροί, ἔτσι οἱ ἐντολοδόχοι θρησκευτικῆς ἢ πολιτικῆς μορφῆς, ἔτσι τὰ ποικίλα συμφέροντα καὶ οἱ κοσμικοὶ ὑπολογισμοί, ἔτσι...

Ἀρὰ γε ἔχει κάποιος ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς ἀναρωτηθεῖ σοβαρὰ ἂν ἔτσι ὑπαγορεύει ἡ Κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός; Ἄν ἔτσι ὑπαγορεύει τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ὁδηγοῦν εἰς πᾶσαν τὴν Ἀλήθειαν, κατόπιν θείων ἐμφάσεων καὶ σαφῶν προτροπῶν Του; Ἄν ἔτσι ὑπαγορεύουν οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας παλαιοὶ τε καὶ νέοι; **ΟΧΙ! Μυριακίς, ΟΧΙ!**

Ἀπευθυνόμενοι λοιπὸν στὸν περιφρονημένο Κλῆρο καὶ Λαὸ τὸν ὑπαγόμενο ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ στοὺς παρηκόους στὴν θεία Ἐντολὴ ἐξ ὁρθόδοξων Οἰκουμενιστῶν, ἐκφράζουμε τὴν εἰλικρινῆ λύπη μας γιὰ τὴν κατάκριτη ἀπὸ πάσης ἀπόψεως στάση καὶ συμπεριφορὰ τῶν καθοδηγῶν καὶ ὑπευθύνων τῶν ἀθανάτων ψυχῶν τους! Ἄν ὁμῶς αὐτὸ τοὺς ἀναπαύει καὶ τοὺς ἀσφαλίζει ὡς πρὸς τὴν ἀδιτάρακτη ποντοπορία τους πρὸς τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, τότε ὑπάρχει σίγουρα σοβαρὸ πρόβλημα καὶ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη συμπεριφορὰ καὶ εὐπιστία.

Ἐμεῖς, οἱ θεωρούμενοι «ἀντικανονικοί» Ἀντι-οικουμενιστὲς Ἀδελφοί τους τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, τοὺς καλοῦμε ἐν τούτοις ὡς ἀπὸ Θεοῦ σὲ Μετάνοια καὶ σὲ Ὁρθόδοξη γραμμὴ καὶ πορεία. Ἡ Οἰκουμενιστικὴ ἐκτροπὴ ποὺ τόσο ἐπίσημα, ἀλλὰ καὶ τόσο «μουλωχτά», ἐκδηλώθηκε πρόσφατα στὴν Ἀθήνα οὔτε θεάρεστη εἶναι, οὔτε στὸν Κύριο τῆς Δόξης ὁδηγεῖ. Ἡ ἀποστατικὴ φθορὰ κυριαρχεῖ. Εἴθε νὰ ρυσθοῦμε, μετὰ τὴν βοήθεια καὶ χάρι τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸν ἐσχατολογικὸ αὐτὸ πειρασμό, ὁ ὁποῖος ἐδῶ καὶ ἓναν αἰῶνα ἐκπειράζει ἀπαντας «ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὅλης» (Ἀπ. 3, 10), γιὰ νὰ ἀναδειχθοῦν οἱ πιστοὶ καὶ ἀληθινοὶ δούλοι τοῦ Θεοῦ ποὺ θὰ τηρήσουν ἕως τέλους τὸν λόγον τῆς θείας ὑπομονῆς.

Ὁ ἀναντικατάστατος πολιτικός Ἰωάννης Καποδίστριας

Μαύρη ἡ σημερινή ἐπέτειος. Κατ' αὐτὴν ἐτελειώθη μαρτυρικῶς ὁ χαραγμένος μὲ χρυσὰ γράμματα στὶς καρδιές τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, Ἰωάννης Καποδίστριας, ὁ πρῶτος Κυβερνήτης τοῦ νεοσύστατου ἑλληνικοῦ κράτους, ὁ «Ἅγιος τῆς πολιτικῆς», ὁ ὁραματιστής, ὁ ἀληθινὸς ἡγέτης, ὁ θυσιασμένος στὴν ὑπηρεσία τῆς πατρίδας.

Ἦξερε ὅτι τὸν παραμονεύει ὁ θάνατος, καθὼς εἶχε δεχθεῖ ἀπειλές. Μά, μὲ δίχως φρουρούς, σηκώθηκε νωρὶς τὸ πρωὶ τῆς Κυριακῆς ὡς συνειδητὸς χριστιανός, καὶ κίνησε γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν μὲ σκοπὸ νὰ προσευχηθεῖ καὶ νὰ μεταλάβει Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ. Τέτοιες ἦταν οἱ ἀρχές τοῦ σπουδαίου ἀνδρός. Δὲν πῆγαινε στὴν Ἐκκλησίαν ἕνα λεπτὸ πρὶν τὶς δοξολογίες, οὔτε διανοήθηκε νὰ ἐργαλειοποιήσει τὴν θρησκεία γιὰ ἄγρα ψήφων. Ἡ Ἐκκλησία ἦταν ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς ζωῆς του, γιὰ αὐτὸ καὶ φρόντισε νὰ διανύσει τὸν πλούσιο σὲ ἔργα βίου του στηριγμένος στὴν εὐαγγελικὴ διδασκαλία.

Τελικά, ἔξωθεν τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Ναυπλίου, ἄνδρες αἱμάτων, δουλεύοντας γιὰ τὰ συμφέροντα ξένων δυνάμεων, οἱ ὁποῖες τυγχάνουν σημερινοὶ ἐταῖροι μας, ἐπιτέθηκαν στὸν Κυβερνήτη καὶ τὸν δολοφόνησαν. Γράφθηκαν πολλὰ γιὰ αὐτὸ τὸ δόλιο κακούργημα, ἀλλὰ τὸ πλέον εὔστοχο ὅλων εἶναι τὸ σχόλιο τοῦ φιλέλληνα καὶ ἐθνικοῦ εὐεργέτη τῆς Ἑλλάδος, Εὐνάρδου:

«Ὅστις ἐδολοφόνησε τὸν Καποδίστρια, ἐδολοφόνησε τὴν πατρίδα του».

Μέσα σὲ αὐτὲς τὶς λίγες λέξεις συνοψίζεται τὸ μεγαλεῖο τῆς προσωπικότητάς τοῦ Ἰωάννη Καποδίστρια καὶ ἡ γιγάντια προσφορά του στὸ ἑθνικὸ Γένος, καθὼς καὶ τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς ποὺ ἐπέφερε στὴν πατρίδα μας ὁ φόνος του.

Τὸ πλήθος τῶν πεπραγμένων του πρὸς ὄφελος ὄχι μόνο τῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης, ἀναρίθμητο: διετέλεσε Ὑπουργὸς Ἐξωτερικῶν τῆς πανίσχυρης Ρωσίας ἐπὶ Τσάρου Ἀλεξάνδρου καὶ μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη πολιτικὴ προορατικότητά του ὁδήγησε στὴν σταθερότητα τῆς Εὐρώπης, ἐργαζόμενος παράλληλα γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῶν ὑπόδουλων Ἑλλήνων μέσῳ τοῦ φιλελληνικοῦ κινήματος. Καθιέρωσε τὸ πολίτευμα καὶ τὶς ἀρχές ὀργάνωσης τοῦ κράτους τῆς Ἑλβετίας, ἡ ὁποία, σὲ ἀντίθεση μὲ τοὺς ἀπάτριδες τῆς Ἑλλάδος, δέχθηκε καὶ ἐκτίμησε τὴν εὐεργεσία του, καθὼς χάρη σὲ αὐτὸν εἶναι σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ πλουσιώτερα κράτη στὸν κόσμο. Στὸ σύντομο διάστημα τῶν τριῶν χρόνων κατὰ τοὺς ὁποίους ὑπηρετήσε τὴν Ἑλλάδα ὡς Κυβερνήτης τῆς, ἔκανε τόσα πού ἄλλοι δὲν ἔκαναν ὁλόκληρες δεκαετίες.

Ὁ Ἰωάννης εἶχε ὄραμα. Ἦθελε νὰ δεῖ τὴν Ἑλλάδα στὸ παλαιό της κλέος. Δὲν εἶδε τὴν θέση του σὰν θέση ἐξουσίας, οὔτε σὰν ἀτομικὸ του βόλεμα. Ἀντιθέτως, τὴν εἶδε σὰν θέση διακονίας πρὸς τὸν συνάνθρωπο. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, οὔτε μισθὸ λάμβανε, οὔτε, ἀσφαλῶς, διανοήθηκε ποτὲ νὰ ἀπλώσει τὸ χέρι του στὸν κρατικὸ κορβανά, παρὰ μόνο γιὰ νὰ τὸν αὐξήσει μὲ τὶς δικές του οἰκονομίες. Εἶναι, ἄλλωστε,

ἀμίμητα τὰ περίφημα λόγια του ποὺ συγκλονίζουν κάθε Ἕλληνα τοῦ σήμερα:

«Ἐφόσον τὰ ἰδιαίτερα εἰσοδήματά μου ἀρκοῦν διὰ νὰ ζήσω, ἀρνούμαι νὰ ἀγγίζω μέχρι καὶ τοῦ ὀβολοῦ τὰ δημόσια χρήματα, ἐνῶ εὐρισκόμεθα εἰς τὸ μέσον ἐρειπίων καὶ ἀνθρώπων βυθισμένων εἰς ἐσχάτην πενίαν».

Δυστυχῶς, εἰδικὰ στὴν πατρίδα μας, ὅταν ἀναδεικνύονται ἄνθρωποι ποὺ μὲ ἀγνότητα καὶ ἀνιδιοτέλεια ὑπηρετοῦν ὑψηλὰ ὁράματα γιὰ χάρη τοῦ κοινοῦ καλοῦ, ἄνθρωποι ποὺ ἐργάζονται μὲ προοπτικὴ γιὰ τὸ μέλλον, ἄνθρωποι ποὺ ὑπερέχουν μὲ τὰ χαρίσματά τους δίχως νὰ τὸ ἐπιδιώκουν, τότε ἐμφανίζονται καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ὑποφέροντας ἀπὸ τὸ σαράκι τοῦ φθόνου καὶ τῶν ἀτομικῶν φιλοδοξιῶν, τοὺς πολεμοῦν γιὰ νὰ τοὺς ἀφανίσουν. Εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν κανέναν ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ ἀναδειχθοῦν, παρὰ μόνο ἀφανίζοντας τοὺς προικισμένους: «φθόνος γὰρ οὐκ οἶδε προτιμᾶν τὸ συμφέρον»!

Καὶ ποῖο εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς θλιβερῆς τακτικῆς; Τὰ ἐρείπια, ἡ μαυρίλα, ἡ παρακμή.

Τί κατάφεραν ὅσοι σκότωσαν τὸν Καποδίστρια; Νὰ ἔχουμε σήμερα μία Ἑλλάδα ποὺ οἱ περισσότεροι ζοῦν γιὰ τὸ ἄτομό τους, γιὰ τὴν ἄνεση καὶ τὰ πάθη τους, δίχως νὰ ὑπολογίζουν στὸ ἐλάχιστο τὴν ἀρετὴ. Ἐχουμε ἕνα ἐκπαιδευτικὸ σύστημα ποὺ προβάλλει στὰ ἑλληνοπούλα ἄχρηστα ξενόφερτα πράγματα (τύπου Halloween!), γιὰ τὰ ὁποῖα μόνο τὰ παιδιὰ τῶν συνειδητῶν ἀντιστέκονται. Ἐχουμε μία Ἑλλάδα μὲ ἑκατοντάδες χιλιάδες ἐκτρώσεις τὸν χρόνο, μὲ ὑψηλὸ ποσοστὸ διαζυγίων, μὲ μεγάλα οικονομικὰ προβλήματα, μὲ διαφθορά. Θὰ πεῖ κάποιος «τί σχέση ἔχουν ὅλα αὐτὰ μὲ τὸν Καποδίστρια»; Κι ὅμως, ἂν εἶχε ζήσει ὁ Καποδίστριας, ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος θὰ ἦταν πολὺ διαφορετικὴ. Μὲ μία φράση, ἡ δολοφονία τοῦ Καποδίστρια ὑπῆρξε ἡ «ταφόπλακα» τῆς Ἑλλάδας.

Αὐτὸ ποὺ εὐχόμεστε καὶ προσευχόμεστε διακαῶς εἶναι νὰ ὑπάρξουν ἄνθρωποι ποὺ μὲ ζήλο θὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμά του, ἀκόμη καὶ ἂν γνωρίζουν πῶς αὐτὸ θὰ τοὺς κοστίζει τὴν ἴδια τους τὴν ζωὴ. Ὁ Καποδίστριας στερήθηκε τὴν ἐπίγεια ζωὴ του, μὰ κέρδισε τὴν αἰώνια. Ἐφυγε ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο, μὰ ἡ μνήμη του παραμένει ζωντανή. Εἶναι ὁ μόνος πολιτικὸς ποὺ 194 χρόνια μετὰ τὸν θάνατό του, Ἕλληνες ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τῆς πατρίδας μας τελοῦν ὑπὲρ αὐτοῦ Μνημόσυνα.

Στὴν περίπτωση τοῦ Ἰωάννη Καποδίστρια, ἡ φράση «οὐδεὶς ἀναντικατάστατος» καταρρίπτεται. Ὁ Ἰωάννης ἀποτελεῖ τὴν λαμπρὴ ἐξαίρεση, καθὼς κοντὰ δύο αἰῶνες καὶ ἀκόμη κανένας δὲν τὸν ἔχει ἀντικαταστήσει.

Αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας Χρυσόστομος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Έορτή Αγίου Έδουάρδου στην Αγγλία

Τὴν Τρίτη, 3/16-9-2025, ἐορτάσθηκε στὴν ὁμώνυμη Ἱερὰ Ἀνδρῶν Μονὴ στοῦ Brookwood τῆς Ἀγγλίας ἡ ἐορτὴ τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Βασιλομάρτυρος Έδουάρδου.

Γιὰ τὴν ἐορτὴ μετέβη στὴν Ἀγγλία ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος μετὰ τοῦ Πρωτοσυγκέλλου αὐτοῦ Ἀρχιμ. π. Λουκά, καὶ συλλειτουργήσεν μὲ τὸν Τοποτηρητὴ τῆς ἐκεῖ Ἐπισκοπῆς τῆς Ἐκκλησίας μας Σεβασμ. Μητροπολίτη Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιο. Στὴν Θ. Λειτουργία, στὴν ὁποίαν ἔλαβαν μέρος οἱ τοπικοὶ Κληρικοί, ὁ Σεβασμ. κ. Γερόντιος προεξήρχε. Τελέσθηκε στὸ τέλος ἱερὰ Λιτανεῖα τμήματος Λειψάνου τοῦ ἐορταζομένου Ἁγίου, στὴν ὁποία συμμετείχε πλῆθος Ὁρθόδοξων πιστῶν πού εἶχαν προσέλθει στὴν Ἑορτή.

Έορτή Αγίου Ἱεράρχου Χρυσοστόμου τοῦ Νέου Ὁμολογητοῦ

Τὸ Σάββατο, 7/20-09-2025, ἐορτάσθηκε ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Χρυσοστόμου τοῦ ἀπὸ Φλωρίνης, Πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Πανηγύρισε ὁ Ἱερὸς Ναὸς πρὸς τιμὴν του, στὸ ἰσόγειο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ στὸ Κερατσίνι. Στὸν Μεγάλον Ἑσπερινόν

τῆς παραμονῆς χοροστάτησε ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Φώτιος, ὁ ὁποῖος ἐκφώνησε ὁμιλία, καὶ συγχοροστάτησε ὁ οἰκεῖος Ἱεράρχης Σεβασμ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος. Ἐλαβε μέρος ὁ τοπικὸς Κλῆρος καὶ τελέσθηκε ἱερὰ Λιτανεῖα.

Τὴν πρωΐα, στὴν ἐόρτια Θ. Λειτουργία προεξήρχε ὁ Σεβασμ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος καὶ συλλειτουργήσεν ὁ Σεβασμ. Δημητριάδος κ. Φώτιος.

Ἐπίσης, ὁ Ἅγιος Ἱεράρχης ἐορτάσθηκε στὴν Ἱερὰ Μονὴ Κοιμήσεως Θεοτόκου στοὺς Θρακομακεδόνες Ἀττικῆς, ὅπου τὸ κενοτάφιον αὐτοῦ καὶ τὰ ἱερὰ Λείψανά του. Ἐκεῖ, στὸ Παρεκκλήσιο τῶν Ἁγίων Ἀγιορειτῶν Πατέρων τελέσθηκε ὁ Μεγάλος Ἑσπερινὸς τῆς παραμονῆς, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου.

Ἀνήμερα, τὸ Σάββατο πρωΐ, ἡ Θ. Λειτουργία τελέσθηκε στὸν Καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου στὶς Ἀχαρνές Ἀττικῆς,

προεξάρχοντος του Σεβασμ. Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου. Προς εὐλογία νὰ μεταφερθῇ ἡ Κάρα τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Χρυσόστομου στὸν Ναὸ ἀπὸ τὴν Μονὴ τῆς Κοιμήσεως Θρακομακεδόνων διὰ τῆς Καθηγουμένης Γερωντίσης Ξένης Μοναχῆς, ὥστε Κλῆρος καὶ Λαὸς νὰ προσκυνήσουν αὐτήν. Ὁ Σεβ/τος κ. Χρυσόστομος τόσο τὴν παραμονὴ ὅσο καὶ στὴν Θ. Λειτουργία ἐκφώνησε ἐορτίου λόγους.

Ὁ Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας ἐορτάσθηκε κατὰ τόπους καὶ στὶς Ἱερές Μητροπόλεις.

Ἡ Θεομητορικὴ ἐορτὴ τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου

Τὴν Κυριακὴ πρὸ τῆς Ὑψώσεως, 8/21-09-2025, ἐορτὴ τοῦ Γενεθλίου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, πανηγύρισαν Ναοὶ καὶ Μονές τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας προέστη τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν στὴν Ἱερὰ Ἀνδρῶνα Μονὴ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου Αἰγίνης.

Στὴν Ἱερὰ Μονὴ Παναχράντου Μεγάρων ἀφ' ἐσπέρας στὸν Μεγάλον Ἑσπερινὸν χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αττικής καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ἐνῶ ἀνήμερα πραγματοποιήθηκε Ἀρχιερατικὸ συλλεiturγο προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Χρυσόστομου μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Δημητριάδος κ. Φωτίου.

Στὸν Ἱερὸ Ναὸ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου Σερρών στὸν Ἑσπερινὸ τῆς παραμονῆς καὶ στὴν Θεία Λειτουργία καὶ Ἱερὰ Λιτανεία τῆς κυριωνύμου ἡμέρας προεξήρχε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος.

Τέλος δὲ πανηγύρισε τὴν αὐτὴν ἡμέρα καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ιουστίνης στὸν Πύργο Ἠλείας, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Καθολικοῦ αὐτῆς, ὅπου στὸν Ὁρθρὸ καὶ τὴν Θεία Λειτουργία προέστη ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος.

Ἡ ἐορτὴ τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ

Τὸ Σάββατο, 14/27-09-2025, ἐορτὴ τῆς Παγκοσμίου Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πανηγύρισαν Ναοὶ καὶ Μονές τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αττικής καὶ Βοιωτίας προέστη τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν στὸ πανηγυρίζον Καθολικὸ τῆς Ἱ. Μονῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων Προβατείου Ὁρους Χίου,

ἐνῶ ἀνήμερα προεξήρχε στὸν Μεθέορτον Ἑσπερινὸν καὶ τὴν Λιτανεία στὸν Ἱερὸ Ναὸ Τιμίου Σταυροῦ Μαγούλας Αττικής.

Στὸν Ἱερὸ Ναὸ Τιμίου Σταυροῦ στὸν Εὐόσμο Θεσσαλονίκης ἀφ' ἑσπέρας στὸν Πανηγυρικό Ἑσπερινὸ χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Γρηγόριος, ἐνῶ ἀνήμερα προεξήρχε τοῦ Ὁρθρου, τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῆς Ἱερᾶς Λιτανείας.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος χοροστάτησε στὸν Ὁρθρο καὶ τέλεσε τὴν Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸν πανηγυρίζοντα Ναὸ Ὑψώσεως τοῦ Τ. Σταυροῦ Ἀμαλιάδος Ἠλείας.

Ἐπίσης, πανηγύρισε καὶ ὁ Ἱερὸς Ναὸς Τιμίου Σταυροῦ στὸ Ἀκρωτήρι Σαντορίνης, ὅπου τὴν Θεία Λειτουργία τέλεσε ὁ Αἰδ/τος Πρεσβύτερος π. Κωνσταντῖνος Τερζάκης.

Ἱερὰ Μνημόσυνα πρὸς ἀνάπαυσιν τοῦ ἀειμνήστου Κυβερνήτου Ἰωάννου Καποδίστρια

Στις 27 Σεπτεμβρίου τοῦ 1831 ἐξώθεν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος στὸ Ναύπλιο δολοφονεῖται ὁ ἀειμνήστος πρῶτος Κυβερνήτης τῆς μικρᾶς τότε ἐλευθέρας Ἑλλάδος Ἰωάννης Καποδίστριας.

Τὴν Παρασκευή, 27-09/11-10-2025, συμπληρώθηκαν 194 ἔτη ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἐπὶ τοῦτο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος τέλεσε τὴν Θεία

Λειτουργία καὶ Ἱερὸ Μνημόσυνο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ Κυβερνήτου μας στὸν Καθεδρικό Ναὸ Ἀγίου Νικολάου Ἀχαρνῶν.

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς πραγματοποιεῖσε Προσκύνημα στὸ Ναύπλιο, μὲ τὴν συνοδία τοῦ Αἰδεσιμωτάτου π. Ἀγγέλου Μουρλά καὶ ὀλίγων πνευματικῶν τέκνων, προκειμένου νὰ τιμήσει τὴν ἱερὰ Μνήμη τοῦ πρῶτου Κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος, τοῦ καὶ Ἐθνομάρτυρος, καὶ ἐτέλεσε ἱερὸ Μνημόσυνο στὸν Ναὸ τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ πρῶτου Κυβερνήτου τῆς Πατρίδος μας.

Στὸν δὲ Ἱερὸ Ναὸ Ἀγίου Φανουρίου Γλυφᾶδος ψάλθηκε Τρισάγιο ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ μακαριστοῦ ἀνδρὸς ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλίνικου τὴν 22-09/5-10-2025, Κυριακὴ πρὸ τῆς ἐπετείου τῆς δολοφονίας αὐτοῦ.

Πανήγυρις Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Κυπριανοῦ καὶ Ιουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς

Μὲ λαμπρότητα ἐορτάστηκε ἡ μνήμη τῶν Ἀγίων Ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ καὶ Ὁσιοπαρθενομάρτυρος Ιουστίνης στὴν ὁμώνυμη Ἱερὰ Ἀνδρῶα Μονὴ στὴν Φυλὴ Ἀττικῆς, τὴν Τετάρτη, 2/15-10-2025.

Ἀφ' ἑσπέρας στὸν Πανηγυρικό Ἑσπερινό, τῇ προτροπῇ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τοῦ καὶ ἄγοντος τὰ ὀνομαστήριά του, χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητρο-

πολίτης Λαρίσης και Πλαταμῶνος κ. Κλήμης, συγχοροστατούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, Μεθώνης κ. Ἀμβροσίου, τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Ἑννα καὶ Πόρτλαντ κ. Αὐξεντίου καὶ τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Σωζοπόλεως κ. Σεραφεῖμ ἐκ Βουλγαρίας, παρουσία ἱερέων καὶ διακόνων, ὑπὸ τὸν σεβαστὸ Καθηγούμενο τῆς Μονῆς Ἀρχιμ. π. Θεοδόσιο.

Στὸ Κοινωνικὸ ἐόρτια ὁμιλία ἐκφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος Λαρίσης κ. Κλήμης.

Κατὰ τὴν Ἀπόλυση ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος ἐξέφρασε εὐχὲς ἐκ μέρους τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κ.κ. Καλλινίκου πρὸς τὸν ἐορτάζοντα Σεβασμιώτατο κ. Κυπριανό, ἐνῶ ἐν συνεχείᾳ πραγματοποιήθηκε Ἱερὰ Λιτανεῖα τῶν χαριτοβρύτων Λειψάνων τῶν Ἁγίων καὶ τῆς Ἱερᾶς Εἰκονος πέριξ τῆς Μονῆς.

Ἐν συνεχείᾳ, στὸ ἀρχονταρῖκι τῆς Μονῆς παρετέθη κέρασμα καὶ ὁ ἄγων τὰ Ὄνομαστηριὰ τοῦ Σεβασμιώτατος Ὠρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς ἐξέφρασε εὐχαριστίες σὲ ὅλους τοὺς προσελθόντες.

Ἐπέτειος Ἐνθρονίσεως Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Καλλινίκου

Τὴν Παρασκευή, 4/17-10-2025, μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱεροθέου πρώτου Ἐπισκόπου Ἀθηνῶν, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλίνικος συνεπλήρωσε δεκαπέντε ἔτη ἀπὸ τῆς ἐνθρονίσεώς του ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τελέσθηκε ἀρχιερατικὸ Συλλεiturgo στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου Δάφνης Ἀθηνῶν.

Στὸν Ὁρθρο χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμης, ἐνῶ ἐν συνεχείᾳ στὴν Θεία Λειτουργία προεστῇ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Καλλίνικος μὲ τὴν συμμετοχὴ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πειραιῶς &

Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου καὶ Λαρίσης & Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντος, τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου, Ἱερέων καὶ Διακόνων.

Παρέστησαν συμπροσευχόμενοι οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Δημητριάδος κ. Φώτιος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Ἑννα καὶ Πόρτλαντ κ. Αὐξέντιος.

Στὸ Κοινωνικὸ ὠμίλησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος ἀναφερθεὶς στὸν ἐορταζόμενο Ἅγιο Ἱερόθεο, καθὼς καὶ στὸ πρόσωπο καὶ στὴν ἀποστολὴ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου μας.

Ἐν τέλει, ὁ Μακαριώτατος χαιρέτισε εὐχετικῶς, ἡ δὲ φιλόξενη Ἑνορία ὑπὸ τὸν δραστήριο Πρωτ. π. Στυλιανὸ καὶ τοὺς συνεργάτες του παρέθεσε γεῦμα πρὸς ὅλους τοὺς παραμείναντας Κληρικούς καὶ πιστοὺς.

Χειροτονία νέου Διακόνου

Τὸ Σάββατο, 19-10/1-11-2025, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Πειραιῶς πραγματοποιήθηκε Ἀρχιερατικὸ συλλεiturgo προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου μὲ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου καὶ τοῦ τοπικοῦ κλήρου.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος κ. Γερόντιος ἐτέλεσε τὴν εἰς Διάκονον χειροτονία τοῦ εὐλαβοῦς νέου Μιχαὴλ Αντεκελίδη, ὁ ὁποῖος τυγχάνει ἐγγαμος καὶ πατέρας ἐνὸς τέκνου.

Η έορτή του Αγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου

Τὸ Σάββατο, 26-10/8-11-2025, μνήμη τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, πανηγύρισαν Ναοὶ καὶ Μονές τῆς Ἐκκλησίας μας.

Στὸ Κερατσίνι Πειραιῶς πανηγύρισε τὸ Ἱερό Ἡσυχαστήριό τοῦ Ἀγίου Δημητρίου. Στὸν Μεγάλον Ἑσπερινὸ χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερρόντιος καὶ ἐπακολούθησε ἱερὰ Λιτανεία. Τὴν δὲ πρωία στὸν Ὁρθρο καὶ στὴν Θεία Λειτουργία προέστη καὶ πάλι ὁ οἰκείος Ἱεράρχης Σεβ/τος κ. Γερρόντιος.

Στὴν συμπρωτεύουσα τὴν Θεσσαλονίκη, ἐορτάστηκε μὲ λαμπρότητα ὁ πολιοῦχος Ἅγιος Δημήτριος στὸν Καθεδρικό Ναὸ Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν. Στὸν Ἑσπερινὸ χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ἐνῶ ἀνήμερα τελέστηκε Ἀρχιερατικὸ συλλεῖτουργο προεξάρχοντος τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου μὲ τὴν συμμετοχὴ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου καὶ Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Κλήμεντος καὶ τοῦ τοπικοῦ Κλήρου. Τὸν πανηγυρικό τῆς ἡμέρας ἐκφώνησε ὁ Σεβ. Ἀττικῆς, ἐνῶ μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας ψάλλθηκε ἡ Δοξολογία γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Θεσσαλονίκης τὸ 1912 καὶ ἐπίσης πραγματοποιήθηκε ἱερὰ Λιτανεία.

Ὡσαύτως πανηγύρισε καὶ ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίου Δημητρίου στὴν Καβάλα, ὅπου τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν προεξήρχε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φιλίππων καὶ Μαρωνείας κ. Ἀμβρόσιος.

Στὸ Ἱερό Ἡσυχαστήριό Ἀγίου Δημητρίου στὴν Δομβραΐνα Βοιωτίας τὴν Θεία Λειτουργία τέλεσε ὁ Παν/τος Ἱερομόναχος π. Μιχαὴλ, ἐνῶ στὸν Ἱερό Ναὸ Ἀγίου Δημητρίου στὴν Δρυμαῖα Φθιώτιδος ὁ Αἰδ/τος π. Ἰωάννης.

Συνοδικὸ Συλλεῖτουργο καὶ Ἐκδήλωση στὴν Θεσσαλονίκη

Σύμφωνα μὲ ἀπόφαση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὴν Κυριακὴ, 27-10/9-11-2025, ἐορτὴ τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Νέστορος, πραγματοποιήθηκε Συνοδικὸ Συλλεῖτουργο καὶ Ἐκδήλωση στὴν Θεσσαλονίκη ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, τοῦ καὶ πολιοῦχου τῆς συμπρωτεύουσης.

Τὸ Σάββατο τὸ ἑσπέρας πραγματοποιήθηκε ὁ Μέγας Ἀρχιερατικὸς Ἑσπερινὸς στὸν Ναὸ Ἀγίου Νέστορος στὸ κέντρο τῆς πόλεως, στὸν ὁποῖο χοροστάτησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος καὶ κήρυξε τὸν θεῖον λόγον, συγχχοροστατούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου καὶ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου.

Ἀνήμερα στὸν Ὁρθρο χοροστάτησε ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλνίκος, ἐνῶ στὴν συνέχεια πραγματοποιήθηκε πολυαρχιερατικὸ συλλεῖτουργο προεξάρχοντος τοῦ

Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Γρηγορίου με την συμμετοχή των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Πειραιώς και Σαλαμίνας κ. Γεροντίου και Αττικής και Βοιωτίας κ. Χρυσόστομου και του Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ταλαντίου κ. Καλλινίκου. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐκφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος κ. Γερόντιος.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἔλαβε χώρα Συνοδικὴ Ἐκδήλωση στὸν Καθεδρικό Ναὸ Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἡ ὁποία περιελάμβανε ὕμνους ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἀπὸ τὴν Χορωδία τῆς Ἱ. Μητροπόλεως ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Μουσικολογιωτάτου κ. Νικολάου Πολυχρου καὶ ἐπικάιρη ὁμιλία τοῦ Αἰδ/του Πρεσβυτέρου π. Κωνσταντίνου Νηζιούδη μὲ θέμα: «Ὁ Ἅγιος Δημήτριος ὁ Μυροβλύτης, πολιοῦχος καὶ διαχρονικὸς προστάτης τῆς Θεσσαλονίκης».

Παρουσιαστής τῆς Ἐκδηλώσεως ἦταν ὁ Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Αἰδ/τος Πρωτοπρεσβύτερος π. Παναγιώτης Παυλίδης, ἐνῶ στὸ τέλος ὁ Σεβασμιώτατος κ. Γρηγόριος ἐκ μέρους τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Καλλινίκου καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπένειμε στὸν κ. Νικόλαο Πολύχρο τὸ χρυσοῦν Μετάλλιον τῆς Γ' Ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ ἔπαινον διὰ τὴν προσφορά του στὴν διάδοση καὶ διδασκαλία τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς στὴν Ἱεραποστολή τοῦ Κονγκό καὶ ἐν τέλει ἐπιλόγησε τὴν Ἐκδήλωση κάνοντας παράλληλα καὶ τὶς δέουσες εὐχαριστίες.

Στὴν Ἐκδήλωση συμμετείχαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Πειραιώς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος, Αττικής καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος καὶ Φιλίππων καὶ Μαρωνείας κ. Ἀμβρόσιος καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος.

Ἡ Σύναξις τῆς Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσσης στὸ Παλαιὸ Φάληρο

Τὴν Τρίτη, 24-09/7-10-2025, πανηγύρισε ὁ Ἱερός Ναὸς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης στὸ Παλαιὸ Φάληρο.

Ἀφ' ἑσπέρας στὸν πανηγυρικὸ Ἑσπερινὸ χοροστάτησε ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Πειραιώς καὶ Σαλαμίνας κ. Γερόντιος συμπαραστατομένου ὑπὸ κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Παρέστη καὶ ὁ Δήμαρχος Παλαιοῦ Φαλήρου κ. Φωστηρόπουλος Ἰωάννης.

Ἀνήμερα ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Καλλίνικος χοροστάτησε στὸν Ὅρθρο καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς Ἀρχιερατικῆς Θείας Λειτουργίας προέστη ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Καλλίνικος μετὰ τὴν συμμετοχὴ τοῦ Παν/του Ἀρχιμανδρίτου π. Εὐθυμίου, τοῦ Ἐφημερίου Παν/του Ἱερομονάχου π. Παταπίου καὶ τοῦ Διακόνου π. Θεοκλήτου. Κατὰ τὸ Κοινωνικὸ ὠμίλησε ὁ Θεοφιλέστατος κ. Καλλίνικος. Πρὸ τῆς Ἀπολύσεως ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπός μας ἐχειροθέτησεν Ἀναγνώστη τὸν εὐλαβὴ νέο τῆς ἐνορίας Παναγιώτη.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ - ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928. Δημοσιογραφικὸν Ὅργανον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Περίοδος Γ' ἔτος 75ον Τεύχος 1048 Σεπτέμβριος-Οκτώβριος 2025. Ἰδρυτής: Ἀνδρέας Βαπορίδης († 1976). Ἐκδότης: Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ. Διευθυντής: † Ὁ Δημητριάδος Φώτιος. Διευθυνσις: Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Συνδρομαί: Ἑσωτερικοῦ ἐτήσια 15 εὐρώ, Ἐξωτερικοῦ 25 \$ Η.Π.Α. Τιμὴ φύλλου 1 εὐρώ. ISSN: 1107-6763. Ἰδιοκτησία - Κεντρικὴ Διάθεσις: «ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ» ὁδὸς Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ.: 2103828280 -Fax: 2103847365, www.ecclesiagoc.gr, e-mail: ecclesiagoc@gmail.com Τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται εἰς τὴν διεύθυνσιν. Συνδρομαί: Τραπεζικὸς Λογαριασμὸς Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος εἰς Ἐθνικὴν Τράπεζαν (IBAN): GR0301100400000004029602812, ΚΩΔ. SWIFT ΤΡΑΠΕΖΗΣ